

NOBSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Andante con moto.

N° 1.

Hin Ef - ta¹⁾ e skol - de te Sæ - ter - li²⁾ Te Jen - ta mi, E

tyk - tes de va naa væl paa de Ti Aa ut aa fri. Den Ve - gen va

lang, e jik aa e dat³⁾, E kjæm int - kje dit för langt paa Nat.

¹⁾ Efta o: Eftermiddag; Aften. ²⁾ Sæterli o: Sæterbakken. ³⁾ dat o: faldt (drat).

Andantino.

1. Fjeld - byg - gen¹⁾ ag - ter paa Ti - den, Om Vin - tren, naar Da - gen er li - den, Ta'er han Öx' paa

Piu mosso.

Nak - ken, i Bak - ken Gaaer i dy - ben Sne Op til Læn - der - ne, Fin - der sig et Træ, Kro - get til at see;

Tempo 1mo

Hug - ger der - af Mei - er²⁾, som plei - er, Bru - ges un - der Slæ - der paa Vei - er.

2.

Bonden, som boer ind i Fjorde,
 Deels haver herlige Jorde,
 Eng og grønne Volde; blandt Knolde
 Frugtbart Kornland,
 Som vel nære kan
 Rundelig sin Mand,
 Ligger for eet Spand³⁾,
 Er dog god for tvende, ja trende,
 Föder Qvæg og Faar uden Ende.

3.

Halfri sit Smör skulde kjærne,
 Römmen⁴⁾ bortstjøl hendes Terne,
 Bar den bort til Drengen i Engen,
 Som var hendes Ven;
 Der foer Römmen hen,
 Saa gik til med den,
 Halfri stod igjen,
 Over saadan Kræsen, Dreng-Væsen,
 Stod som hun var slagen paa Næsen.

4.

Siden, som det blev opdaget,
 At hendes Tös den har taget,
 Blev den gode Qvinde ei ti'nde,
 Seer sig om i Vraa,
 Fandt en Kjæp der staae,
 Djævels Huus der laa,
 Banket Ryg og blaa
 Fik den Tös at bære, maatt' svære,
 Aldrig mere utro at være.

Peder Dass.

¹⁾ Fjeldbyggen o: Fjeldboen. ²⁾ Meier o: Gjænger. ³⁾ Spand o: Maalet for en hvis Strækning Land. ⁴⁾ Römmen o: Flöden.

N° 3.*Moderato.*

Aa eg sjaar paa deg, Aa du sjaar paa meg, Aa eg sjaar paa deg og du sjaar paa meg, Aa

hei aa hei aa hil - dran - de deg, Kaa il - de du ha naa nar - ra meg.

N° 4 a).
Springe-Dands.

Moderato.

Kjær-rin-ga me Sta-ven, Høgt op i Hak-ke-da-len, Ot-te Pot-ter Röm-me, Fi-re Mar-ker*) Smør,

Sø-ster til den Kjær-ring, Ka-ri ha-de för. Kjær-rin-ga me Sta-ven.

N° 4 b).
Springe-Dands.

Moderato.

Kjær-rin-ga me Sta-ven, Høgt op i Hak-ke-da-len, Ot-te Pot-ter Röm-me,

Fi-re Mar-ker*) Smør, Sø-ster til den Kjær-ring, Ka-ri ha-de för. Kjær-rin-ga me Sta-ven.

*) En Mark o: et halvt Pund.

Moderato.

№ 5*).

(Fra Bergen.)

*) Slg. Svenske Folke-S. I. Nr. 1. Maaskee er ovenstaaende Melodien til samme Vise i norsk Dialekt.

№ 6.
Polskdands.

Allegretto.

№ 7. Halling.

Vivace.

№ 8. Friarguten.

Andante.

Den si - ste Laurdags-kvel-len Eg skol-de sta¹⁾ aa fri, Eg rei - ste in - kje hei-mat²⁾ För Klokko ho va ti. Men

¹⁾ sta o: afsted. ²⁾ heimat o: hjemad.

daa me kom paa Vei - a, Daa möt - te me got Lag; Dei spel - te aa dei dan - sta Te da va ly - sa Dag.

Andante e marcato.

№ 9.

Aa Taa - stental¹⁾ te Sta - ven sin, han Taa - sten, Aa mein' du I - sen bær me heim, sa' Taa - sten, I

gnel... i gnel... i gnel - dran - de²⁾ Fraa - sten.

¹⁾ tal' (tala) o: talte. ²⁾ gneldrande o: klingrende.

№ 10.

*Moderato.*Stev fra Øvre-Tellemarken.¹⁾

1. Aa vi du ha - va meg te aa kve - a, De skaa eg je - ra²⁾ mæ største Glæ - a, Aa eg skaa

kve - a saa vent fe deg, At du skaa gløi - me deg sjav aa meg, At du skaa gløi - me deg sjav aa meg. ...

2.
Den snaale³⁾ Guten eg kan 'kje gløime,
Han vi eg onde⁴⁾ mit Hjarte jøime;⁵⁾
Du tænkjer væl, at eg hæv ein⁶⁾ glømt,
: Men eg hæv 'n⁷⁾ saart⁸⁾ i mit Hjarte jømt. :|

3.
Saa hæv de vaare, saa skaa de væra,
Di snaale Gutan skaa Prisan bæra,
Saa hæv de vaare, saa skaa de bli
: Snaalare Greie te læng de li.⁹⁾ :|

4.
Ja Daniel Bjørge, den fine Karen,
Han æ den venast i Siljorsdalen;
I Bondeklær er ein rar aa sjaa,
: Men fær ei Bonde fe Far sin gaa.¹⁰⁾ :|

5.
Gubære meg fe min Guten vene,
Han æ bli skriven te Kongjen tene.¹¹⁾
Gubære meg fe min Guten grei,¹²⁾
: Eg seer ein inkje paa Jora mei.¹³⁾ :|

6.
Aa Mor aa Far di vi meg mænke,¹⁴⁾
Eg maa 'kje taka den, som eg tænkte;
Aa maa 'kje taka den, eg vi ha,
: Saa bli dæ sjellar,¹⁵⁾ di seer meg gla. :|

¹⁾ S. Norske Folke-S. II. Nr. 1 og den dertil hørende Anmærkning. ²⁾ jera o: gjöre. ³⁾ snaal o: snild, driftig. ⁴⁾ onde o: under. ⁵⁾ jøime o: gjemme. ⁶⁾ ein o: ham. ⁷⁾ hæv 'n (hæv ein) o: har ham. ⁸⁾ saart o: ømt. ⁹⁾ Snildere (skjønnere) Forhold jo længere det varer. ¹⁰⁾ Men han faaer ei Lov til at gaee som Bonde for sin Fader. ¹¹⁾ te Kongjen tene o: til at tjene Kongen. ¹²⁾ grei o: god, brav. ¹³⁾ paa Jora mei o: paa Jorden mere. ¹⁴⁾ mænke (meinke) o: formene, nægte. ¹⁵⁾ sjellar o: sjelden.

Adagio.

Sjugur aa Trol-Brura¹⁾.

1. Kongen han stod paa Höi - en-loft-Sval²⁾, Han saa sig ud saa kvi - de³⁾; Tet u - de paa den grön - ne Val⁴⁾, Der
 fik han se han Sju - gur mon ri - de. Sju - gur vo - ge⁵⁾ Li - ve for Jom - fru - a.

2. Je seja ful⁶⁾ maa, at Kongen vart vild⁷⁾ For sin Dotter, han mista ti Bergo, Kor Juttul aa Tussan⁸⁾ holdt Bröllopsspil; Men Sjugur had Nævan ti Værgjo. Sjugur voge Live for Jomfrua. 3. "Aa hör meg, min Sjugur! mi Dotter æ din, — Du æ no saa stærk en Herre — Om du tör gange i Bergo in, Aa hente din Hjertenskjære." 4. "Ja fullan⁹⁾ saa gjær eg, i Bergo indfær, Aa pussar di Uglene mange; Men intje saa vil eg dem völe¹⁰⁾ mæ Svær, Men Klubba¹¹⁾ ho kjem te aa dangle."¹²⁾	5. Sjugur han tok seg te atten Pund Jön¹²⁾, Aa sæt seg i Brand te aa kara¹³⁾. Dæ æ no sa godt aa lagi eit Hön¹⁴⁾, Mod Juttul aa Tussen kan vara. Sjugur voge Live for Jomfrua. 6. Sjugur han lod te Bröllops be Saa mange han kunde udvælja; Derette sua ba 'en saa mange Houtus¹⁵⁾, Saa tjukt, som Sju kunne tælja. 7. Som Brura-Skjenken¹⁶⁾ var gaan forbi, Aa Folkje begyndte aa tvista, Han Sjul¹⁷⁾ dangla ette mæ Klubba si, Han slo ei Slagje mista¹⁸⁾.	8. [Du mine¹⁹⁾ vel Brura va lækker i Taus, Mæ Jeiter²⁰⁾ aa Haar, som Sofia? Nei! Nasa ho hadde som Nauteffaus²¹⁾, Aa Aua som Kjön uti Lia²²⁾.] Sjugur voge Live for Jomfrua. 9. Trol-Brura ho rendte paa breie Berg, Tok Stönninga²³⁾ opimot Væggja, Men Siul dangla ette mæ Klubba i Slag, Saa Skrea sto ende op mæ Væggja²⁴⁾. 10. Heim kom han Sjugur mæ Kongsdottra fin, Höva²⁵⁾ bætter fær Tausa, end Trolja; Men Kongen tok Ore te Sjugur sin: Du har tjent a²⁶⁾, ta mæ a, beholl a!

¹⁾ Sigurd og Trolbruden. ²⁾ Höienloft-Sval o: en Svale, en bedækket Gang udenfor det övre Stokværk. ³⁾ kvide o: sorrigfuld. ⁴⁾ Val o: en flad Mark. ⁵⁾ voge o: voved. ⁶⁾ ful o: vel. ⁷⁾ vil o: vred. ⁸⁾ Juttul aa Tussan o: Jeiter og Tusser (Trolde). ⁹⁾ fullan (ful) o: fuldvel. ¹⁰⁾ völe, maaskee det danske Almucord böle o: slaac. ¹¹⁾ Klubba o: Köllen. ¹²⁾ Jön o: Jern. ¹³⁾ Og satte sig til at rode i Ilden (til at smedde). ¹⁴⁾ lagi eit Hön o: tilberede en Skjænk (?). ¹⁵⁾ Houtus (Houbok) o: Skovtrolde. ¹⁶⁾ Brura-Skjenken o: Brudetraktementet. ¹⁷⁾ Sjul o: Sigurd. ¹⁸⁾ Han slog intet Slag feil. ¹⁹⁾ mine o: mener. ²⁰⁾ Jeiter o: Bryster. ²¹⁾ Nauteffaus o: Fæhuus, Kostald. ²²⁾ Og Öine som Kjærene i Lien. ²³⁾ Stönninga o: Stötte. ²⁴⁾ Saa Benene stode i Veiret. ²⁵⁾ Skrea er egentlig *Sko*. ²⁶⁾ höva o: passede. ²⁷⁾ a o: hende.

1. Han La-ge tjen-te i Kon-gens Gaar—Som dæ va no von¹⁾—I tret-ten Maa-na aa der-te et Aar.“Tjen
 trut²⁾ no”, sa’n Jo. Aa om dæ ska ko-ste meg rö-iden Guld, jeg föl-ger, sa’n Jo.

2. Han Lage brygga aa blanna
 mæ Viin,
 — Som dæ va no von —
 Aa ba saa alle Grannanne³⁾ sin
 Förtan han Jo.
 Aa om dæ ska o. s. v.

3. Saa leidde de Brura paa Kirke-
 gaar,
 Med sölvstukne Klæa aa ud-
 sliet⁴⁾ Haar.
 “Du æ lækker”, sa’n Jo.

4. Saa leidde de Brura for Altre fram,
 Hendes Skjønhet beundra baae Kvinde aa
 Mann.
 “Tykk’ I om ho?” sa’n Jo.
5. Han Lage kaste si Kappe i Bænk,
 Aa bar saa fram aat dem kvar sin Skjenk.
 “Skjenk meg me”, sa’n Jo.
6. De dansa i Daga, de dansa i to,
 Aa inte vil Brura aat sængja seg ho⁵⁾.
 “Sit oppe”, sa’n Jo.
7. De dansa i Daga, de dansa i tre,
 Aa saa ville Brura aat sængja seg te.
 “Du bli tröt no”, sa’n Jo.
8. Saa leidde de Brura i Brurehuus,
 Me tretten Sölvstaker og tændte Voxljus.
 “Go Kvællom”, sa’n Jo.
9. Saa satte de Brura paa Sængestok,
 Aa klædde saa taa a⁶⁾ baa Sko aa Sok.
 “Klæd taa meg me!” sa’n Jo.
10. Saa la de Brura i Sænge ne;
 Han Jo han la’ seg saa vakkert breid ve.
 “Nu ligg eg”, sa’n Jo.
11. Dæ fyste Bu ind til Lage kom:
 Der ligg en Anden hos Brura di.
 “De æ meg”, sa’n Jo.
12. Da annar Bu til Lage kom,
 Saa monne han roun⁷⁾ aa bleigne i Kinn.
 “Fe du ond⁸⁾ no?” sa’n Jo.
13. Han Lage banke paa blaamaala Dör:
 Stad op, mi Brur, ta Laase iför.
 “Hu söv no”, sa’n Jo.
14. Han Lage pikka Taalkniv ti Bor:
 Aa Herre Gu gi meg eit godt Taalmo!
 “Ja meg mæ!” sa’n Jo.
15. Aa Lage fram over Bore sprang,
 Saa Öl-Mjö ud over Bænken rann.
 “Far makje!”⁹⁾ sa’n Jo.
16. Han Jo to han Lage aa kasta mæ Væg,
 Saa Flugu aa Dyra færjylte hans Skjæg.
 “Lig der du!” sa’n Jo.
17. Ska eg nöias aa bie te Dagen bli ljus,
 Saa lyt eg ret gaa op te Konningens Huus.
 “Eg bli mæ!” sa’n Jo.
18. Allernaadigste Konning! udmjukast eg
 beer,
 Alt om aa legge en Klage her ner!
 “Sei sandt no!” sa’n Jo.
19. Dæ smerter meg meire, end Dödspileskud,
 At Jo har lagt hos mi unge Brur.
 “Ja gjor eg saa”, sa’n Jo.
20. Aa ette I Begge ha hende saa kjær,
 Saa faar I takes mæ tvekjæfta¹⁰⁾ Svær.
 “Ha Tak no!” sa’n Jo.
21. Den fyste Gaang de tilsammen re,
 Saa rei han Lage sin Hest i Kne.
 “Stad op at”, sa’n Jo.
22. Den annar Gaang de tilhobes foer,
 Ga Lage Jo eit drabeligt Saar.
 “Du læs sau!”¹⁰⁾ sa’n Jo.
23. Den tredje Gaang de tilhobes rei,
 Saa slo Jo Lage, saa Bloe ran.
 “Tork taa deg!”¹¹⁾ sa’n Jo.
24. Den fjerde Gaang de tilhobes rei,
 Saa slo Jo Lage dau¹²⁾ ne paa Stein.
 “Du ligg no!” sa’n Jo.

Fru Inger sto oppaa höien Sal, “Nu ha eg int sjet større Gomma¹³⁾ i Dag;
 Aa skratla aa lo: Han vandt han Herr Jo.”

¹⁾ Som det nu var at *formode* (vone); — saa godt, som man nu kunde vente det af ham. ²⁾ trut o: tro. ³⁾ Granne o: Nabo. ⁴⁾ udslit o: udslaaet. ⁵⁾ ho o: hun, hende. ⁶⁾ taa a o: af hende. ⁷⁾ roun o: rødmæ. ⁸⁾ Far makje o: Far i Mag. ⁹⁾ tvekjæfta o: tveægget. ¹⁰⁾ Du læs sau o: du lader kun saa. ¹¹⁾ Tork taa deg o: tdr dig af. ¹²⁾ dau o: død. ¹³⁾ Gomma o: Gammen, Løier.

№ 13.

Andante.

Til - je - ri, To - ve! TolvMandi Sko - ve, TolvMand e - re dei, Tolv Svær bæ - re dei, Bu-hun-den bön-de dei 1),

Sto - re Stu-ten stingje dei, Gjet - le - tu - len dængje dei 2), Me vil de fö - re Laangt ut af Lan - de,

Piu lento.

 № 14.
Springe-Dands*).

Laangt ut af Lan-de!

Allegro.

1.

2.

1) Buhunden bünde dei 3: Fæhunden binde de. 2) Gjetletulen dængje dei 3: Hyrdeungen slaæ de. — See Mere om denne Sang i Anmærkingerne.
 *) Slg. Norske Folke-S. I. Nr. 13.

№ 15 a).
Visen om Sinclar.

Energico e con moto.

1. Herr Sin - clar drog o - ver sal - ten Hav, Til Nor - rig hans Cours monne stan - de; Blandt Guld-brandsKlipper han

sempre f *ten.*

№ 15 b).
Andantino. Visen om Sinclar.

fandt sin Grav, Der van - ked saa blo - dig en Pan - de.

1. Herr Sin - clar drog o - ver sal - ten Hav, Til

2.
Herr Sinclar drog over Bølgen blaa,
For svenske Penge at stride:
Hjælpe dig Gud, du visselig maa
I Græsset for Nordmanden bide.

3.
Maanen skinner om Natten bleg,
De Vover saa sagtelig trille;
En Havfru op af Vandet steg,
Hun spaaede Herr Sinclar ilde.

4.
"Vend om, vend om, du skotske Mand!
Det gjælder dit Liv saa fage;
Kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
Ret aldrig du kommer tilbage."

5.
"Led er din Sang, du giftige Trold,
Altidens du spaaer om Ulykker;
Fanger jeg dig engang i Vold,
Jeg lader dig hugge i Stykker!"

6.
Han seiled i Dage, han seiled i tre,
Med alt sit hyrede Følge;
Den fjerde Morgen han Norrig mon see,
Jeg vil det ikke fordølge.

7.
Ved Romsdals Kyster han styred til Land,
Erklærende sig for en Fjende;
Ham fulgte fjorten hundrede Mand,
Som alle havde Ondt i Sinde.

Nor-rig hans Cours monne stan - de; Blandt Guldbrands Klipper han fandt sin Grav, Der van-ked saa blo-dig en Pan - de.

8.

De skjændte og brændte, hvor de drog frem,
Al Folkeret monne de krænke;
Oldingens Afmagt rørte ei dem,
De spottet den grædende Enke.

9.

Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
Saa mildelig det end smiled;
Men Rygtet om denne Jammer og Nød
Til Kjærnen af Landet iled.

10.

Baunen ¹⁾ lyste, og Budstikken ²⁾ løb
Fra Grande ³⁾ til nærmeste Grande;
Dalens Sønner i Skjul ei krøb,
Det maatte Herr Sinclar sande.

11.

“Soldaten er ude paa Kongens Tog,
Vi maae selv Landet forsvare;
Forbandet være det Niddings-Drog,
Som nu sit Blod vil spare.”

12.

De Bönder af Vaage, Lessö og Lom,
Med skarpen Öxe paa Nakke,
I Bredebøigd tilsammen kom,
Med Skotten vilde de snakke.

13.

Tæt under Lide der løber en Sti,
Som man monne Kringen kalde;
Lougen skynder sig der forbi,
I den skal Fjenderne falde.

14.

Riflen hænger ei meer paa Væg,
Hist sigter graahærdede Skytte;
Nökken opløfter sit vaade Skjæg
Og venter med Længsel sit Bytte.

15.

Det første Skud Herr Sinclar gjaldt;
Han brøled, og opgav sin Aande.
Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
“Gud frie os af denne Vaande!”

16.

“Frem, Bönder! frem, I norske Mænd!
Slaaer ned! slaaer ned for Fode!”
Da önsked sig Skotten hjem igjen,
Han var ei ret lystig tilmode.

17.

Med döde Kroppe blev Kringen ströet,
De Ravne fik nok at æde;
Det Ungdoms Blod, som her udföd,
De skotske Piger begræde.

18.

Ei nogen levende Sjæl kom hjem,
Som kunde sin Landsmand fortælle,
Hvor farligt det er at besøge dem,
Der boe blandt Norriges Fjelde.

19.

End kneiser en Stötte paa samme Sted,
Som Norges Uvenner mon true.
Vee hver en Nordmand, som ei bliver hed,
Saa tidt hans Öine den skue.

E. Storm.

Nr. 15a) er en Variant af Melodien til “Dankonning han lader en Havfru gribe”. Slg. Danske Folke-S. I. Nr. 7a).

¹⁾ Baun (Boune, Brændeboune), et Fyr, som i Krigstider antændes paa Fjeldene. ²⁾ Budstikke (Bustikke), en Pind med inkskaarne Mærker, eller med en omviklet Seddel, der sendes fra Gaard til Gaard for at sammenkalde Folk. ³⁾ Grande (Granne) o: Nabo.

№ 16.

Foraarsvise.

Allegretto.

1. Nær Mai - daa - gaa lo - kje Aa Sog-la sijn so vart¹⁾ aa vent, Daa Jen-tun ut - i Flo-kje²⁾ Lyt pin - te sæ so pent. Dei stæn-de ut fraa Huus aa Gar, Me Fæ aa Jeit aa Sou³⁾ dei drar, Dök Hug te Fjöl - lun stænn.

2.

Me lyt⁴⁾ au ut aa jæte,⁵⁾ E fælug⁷⁾ uppe vare maa,
 De gjæng me Lust aa Leik i Li, Aat Skou aa Fjöllun lyt e daa
 Nær Sogla tæk te sprætte⁶⁾ Me Ku aa Souid'n⁸⁾ gaa.
 Den beste Saubmar-Ti.

¹⁾ vart o: varmt. ²⁾ uti Flokje o: flokkeviis; — idet Pigerne nemlig paa længere Toure, f. Ex. til en langt bortliggende Kirke, ofte medtage deres Pynt, som de da iføre sig paa et fælleds Forsamlingssted. ³⁾ Sou o: Faar. ⁴⁾ me lyt o: jeg maa. ⁵⁾ jæte o: vogte Kreaturene. ⁶⁾ sprætte o: skinne. ⁷⁾ fælug o: færdig, paa Færde. ⁸⁾ Souid'n o: Faarene.

№ 17.

Allegretto.

(Fra Holmestrand.)

lëggiera.

№ 18.
Halling.*Moderato.*

The first system of musical notation consists of two grand staves. The left grand staff has a treble clef and a bass clef, both with a key signature of one sharp (F#). The right grand staff has a treble clef and a bass clef, both with a key signature of one sharp (F#) and a time signature of 2/4. The music is written in a style characteristic of a folk dance, with rhythmic patterns and dynamic markings.

The second system of musical notation consists of two grand staves. The left grand staff has a treble clef and a bass clef, both with a key signature of one sharp (F#). The right grand staff has a treble clef and a bass clef, both with a key signature of one sharp (F#) and a time signature of 2/4. The music is written in a style characteristic of a folk dance, with rhythmic patterns and dynamic markings. The word "ten." is written above the first and last measures of the right grand staff.

The third system of musical notation consists of two grand staves. The left grand staff has a treble clef and a bass clef, both with a key signature of one sharp (F#). The right grand staff has a treble clef and a bass clef, both with a key signature of one sharp (F#) and a time signature of 2/4. The music is written in a style characteristic of a folk dance, with rhythmic patterns and dynamic markings.

The fourth system of musical notation consists of two grand staves. The left grand staff has a treble clef and a bass clef, both with a key signature of one sharp (F#). The right grand staff has a treble clef and a bass clef, both with a key signature of one sharp (F#) and a time signature of 2/4. The music is written in a style characteristic of a folk dance, with rhythmic patterns and dynamic markings.

№ 19*).

Moderato.

№ 20.

Norsk Troldmusik**).*Moderato.*

*) Denne Melodie findes overskrevet: "Havfrua dansa paa Tilje", og hører rimeligviis til en norsk Variant af Visen: "Dankonning han lader en Havfrue gribe, — Den Havfrue danser paa Tillie". See Danske Folke-S. I. Nr. 7.

**) See herom i Anmærkningerne.